

tes og fremmes, men Flertallet har troet at burde indskrænke sig til at behandle det ofte nævnte Forhold.

Under Arbejdet hermed har der imidlertid gjort sig forfællige Meninger gælbende om, hvilke ny Skatteobjekter, der maatte blive Genstand for den eventuelle Lov.

Medens Flertallets Hovedbetragtning er den, at det er den egentlige borgerlige Næring, drevet af Personer eller Selstaber, som ikke svare personlig Stat i vedkommende Kommune, der bør indbrages under Bæftatningen, faa at Loven bør gaa ud paa at paalægge faadanne næringsdrivende en Afgift til Kommunen, har et Mindretal holdt paa, at en lignende Afgift ogsaa bør paalægges dem, der eje eller beftidde Landbrug i en Kommune, i hvilke de ikke svare personlig Stat.

Flertallet kan dog ikke fe, at de samme Grunde tale for en faadan Ekstra-Bæftatning af Hartkorn som for den omhandlede Afgift. Thi der er den store og afgørende Forskel, at de næringsdrivende, som ikke have fast Ophold i vedkommende Kommune, unddrage sig al Deltagelse i dens Udgifter — bortset fra de aldeles ubetydelige Skatter paa faste Ejendomme i Købstæderne, — medens Ejere af Landbrug, selv om de ikke personlig kunne bæftattes i Kommunen, bidrage meget væsentligt til dens Udgifter gennem Hartkornsbæftatningen. Dertil kommer, at Næringen kan drives der, hvor vedkommende finder sig bedst tjent dermed, og i fornødent Fald flyttes til et andet Sted, medens Hartkornsejeren er nødt til at betale Hartkornsskatten der, hvor Ejendommen ligger.

Flertallet antager faaledes, at man bør indskrænke sig til at lægge en faadan Afgift paa dem, der drive borgerlig Næring, men selvfølgelig ogsaa paa alle faadanne, der ikke svare personlig Kommuneskat, hvad enten de drive Næringen i en By eller paa Landet. Og naar dette fastholdes, stønnes det ikke rettere, end at den heromhandlede Afgift er lige faa gavnlig for Landkommunerne som for Købstadkommunerne, eftersom der Dag

for Dag ogsaa i de førstnævnte opftaar flere af faadanne Forretninger.

Nød at paalægge Befiddere af Landbrug en særlig Afgift, naar de ikke bo i Kommunen, taler ogsaa de noksom bekendte vanftelige Forhold for Landbruget, der gøre det betænkeligt i al Almindelighed at forhøje Hartkornshyrden.

Flertallet (Frijs, H. N. Hansen, Holch, P. G. C. Jensen, Juul-Rysensteen, Koch, Mourier-Petersen, Sehested, J. C. Sørensen og Tolderlund) foreslaar derfor at udtage til særftilt Behandling Lovforslagets §§ 12—14. Da Gennemførelse af Tanken om en Afgift af Næringsvirksomhed i visse Tilfælde imidlertid vilde kræve en stor Mængde Vædringsforslag, har Flertallet anset det for hensigtsmæssigt at opftille Lovforslaget faaledes, som det efter det anførte antages at kunne affattes som eet samlet Vædringsforslag, og det indstiller alftaa nedenauførte Forslag til Bæftagelse.

Med Hensyn til dettes Enkeltheder anfer Flertallet det for ufornødent paa dette Sted at fremsætte detaillerede Bemærkninger.

Det skal kun anføres, at Hovedbetragtningen er den, at Afgiften for enkelte Personers Vedkommende, der drive en af de i Forslaget omhandlede Næringsvirksomheder i en Kommune, i hvilken de ikke have skattepligtigt Ophold, skal fastsættes til en af de i § 1, 2det Stykke, udtrykkeligt nævnte Satser, men at det skal staa vedkommende frit for at paaante Ansættelsen til den sædvanlige Overligningsmyndighed, og at Medsættelsen da skal finde Sted, dersom det findes, at Kllageren er ansat til et højere Beløb end 3 pCt. af Nettoindtægten af Næringen. For Aktiefelskaber og andre Selskaber med begrænset Ansvar samt Kommanditaktiefelskaber fastsætter § 6 som Regel en Afgift af 3 pCt. aarlig af Nettoindtægten, og dette gælder ogsaa Forbrugs- og Produktionsforeninger samt andre kooperative Foreninger, naar Virksomheden udstrækkes ud over Medlemmernes Kredts, og i visse Tilfælde gensidige Forsikrings-